

H.M. Dronning Margrethe II's nytårstale

Taler

H.M. Dronning Margrethe II
Danmarks regent

Dato

31. december 1992

Sted

Christian 9. Palæ,
Amalienborg

Det er årets sidste aften: Nytårsaften, for de fleste af os tilbageblikkets aften. Ikke blot det gamle års begivenheder passerer revy, også tidligere årsskifter melder sig i erindringen. Vi husker de seneste år for alt det, der skete i Europa, ja, i store dele af verden. Dybfrosne systemer, stivnede grænser tøde op og smuldrede, næsten glemte folkeslag og nationer, som i årevis havde levet i undertrykkelse, genopstod og fejrede deres genvundne frihed. Jubelen brusede fra land til land. Vi følte det også i Danmark, så glade på andres vegne har vi sjældent været.

Men alt for hurtigt, synes vi, kom der pletter på den smukke festdug. Med den genvundne frihed er gamle spændinger dukket op i lyset, og fjendskaber, som vi troede hørte fortiden til, er brudt ud på ny. I det tidligere Jugoslavien kværner krigens gru på ny menneskeskæbner ned i nød og elendighed. Konflikter blusser op - snart her, snart der. Daglig ser vi billederne af flygtende, sultende, døende mennesker, og vi hører forstemmende nyt om overgreb over for mindretal og andre svage og udsatte grupper.

Nej, frygtens tid er ikke forbi, der er krig, også i Europa. Hvad er det egentlig, vi er vidner til i disse år? Er det den overgearedede nationalismes gamle spøgelse, der viser sig som hadefuldt konfrontation mellem folkeslag og mistænkeliggørelse af dem, der virker 'anderledes'? Er det ved at dukke op også hos os? Er vores egne rød/hvide begejstring over en fodboldsejr i virkeligheden et udslag af det samme? Det lyder måske voldsomt, når jeg nævner alt dette i samme åndedrag, men jeg tror, det skal siges, for at vi kan tænke os om.

Det er dejligt, at vi spontant kan juble over dansk fodbold, og at de røde og hvide farver er det selvfølgelig symbol på vores glæde. Jeg er glad for, at det ikke længere er 'smart' at omtale vort eget land med lidet pyntelige tillægsord. Der er kommet en langt større interesse for vore rødder og stolthed over den arv, vi er fælles om. Men det må aldrig føre os ud i den misforståelse, at alt dansk er godt, ubetinget, og alt det fremmede mistænkeligt, blot fordi det er fremmed.

En gold og afvisende nationalisme, der giver sig udslag i fremmedhad og ringeagt for mennesker, der er anderledes, kan og skal vi tage afstand fra. Den er for alvor u-dansk, den er ikke i tråd med noget, som vi bør kalde vort.

Vi, der har hjemme i Danmark, er en del af en sammenhæng. Vi lever i et samfund, et fællesskab som vi selv er med til at udforme. Hverdag og fest, privat og offentligt, alt sammen bygger det på værdier og idealer, som vi gennem generationer har været fælles om. Også når vi er indbyrdes uenige, ved vi, hvor vi har hinanden. Det er, målt med den øvrige verden, lidt af en sjældenhed, ja en gave.

Jeg tror, det er noget, vi alle skal huske på, også de mange, som er blevet alvorligt skuffede i deres forventninger til 1992 - enten det skyldes krise eller arbejdsløshed, eller sygdom og anden modgang. For hvor umulig situationen i øjeblikket end kan tegne sig for den enkelte, så kan vi dog alle gå ind i det nye år med bevidstheden om, at vi lever i et samfund, der netop er en sammenhæng. Hos os går der ingen fronter, hverken synlige eller usynlige, hos os er ingen tinder så høje, at vi ikke kan se dem, og ingen kløfter så dybe, at de skjuler, hvad der ligger på bunden.

Derfor har vi lov til at kalde vore hjemlige problemer overskuelige, derfor går

det os også på, hvis vi tilsyneladende kommer til kort, og derfor fortsætter vi stædigt med at prøve på at gøre noget ved det.

Vi kan som danske godt være stolte af, at vi bliver bedt om at hjælpe til rundt omkring i verden, hvor det brænder på. Røde Kors, De Forenede Nationer og EF har bud efter os, og mange private hjælpeorganisationer har selv fundet opgaver at engagere sig i. Det må dreje sig om hundredvis af danskere, der er taget ud, og som i år må savne det hjemlige samvær i julen og ved nytårstid. Det er krævende opgaver, de er sat på, og de løser dem ansvarsbevidst og omsorgsfuldt med al den fantasi, som er nødvendig under primitive og usikre forhold. De kommer ud for meget, som er rystende, og som må få det rolige og trygge liv herhjemme til at virke fjernt og fremmed. Mine tanker går til dem og til deres familier på denne aften, og jeg ønsker dem alle et godt nytår.

Et godt nytår ønsker jeg for alle danske, som opholder sig langt fra landet, enten det er til søs eller på fjerne poster, og mine nytårsønsker gælder også de danske syd for grænsen og alle, for hvem Danmark og alt dansk er det faste holdepunkt.

Mine tanker og nytårsønsker går også til de mange, der oplever dette årsskifte i Danmark som en nytårsaften i udlændighed, med sprog og skikke, som de ikke kender, og for hvem fremtiden tegner sig usikker. Lad os alle medvirke til, at de ikke mister modet.

Det er krisetider mange steder, og særlig mindre samfund rammer det hårdt. På Færøerne må det sætte sit præg på nytårsstemningen, men jeg sender mine hilsener og gode nytårsønsker i forvisning om, at det færøske folk og samfund er stærkt, og at modløshed aldrig har været tradition dér på øerne. Også det grønlandske samfund og folk sender jeg mine tanker og ønsker denne nytårsaften. Måtte 1993 blive et godt år for alle i Grønland.

Det år, som min familie og jeg i aften kan se tilbage på, har stået i sølvbrvlluppets tegn. Det har rørt og varmet både Prinsen og mig, at så mange har villet deltage i vores glæde og har villet fejre os både i hovedstaden og rundt omkring i landet. De 25 år, vi sammen har haft, har vi også oplevet med hele det danske folk, det følte vi meget stærkt i de minderige sommerdage, og det vil vi gerne bringe vor inderlige tak for.

Så er da 1992 ved at være forbi, og vi tager alle sammen afsked med både dets tunge og dets glade dage. De kommer ikke igen, men minderne står tilbage og kaster både lys og skygger ind over det nye år. For 1993 er jo et barn af det år, der gik, og som vi selv præget af sit ophav, men også helt nyt. Det nye år byder vi velkommen og ønsker for hinanden, at det må blive godt, at meget må lykkes for os af det, som vi ikke nåede, og at det, som gik i hårdknude, dog må løse sig, hvis vi også selv er parate til at lægge kræfterne i. Lad os hjælpe hinanden, støtte hinanden og glædes med hinanden ved hver en lejlighed, der byder sig.

Af hjertet ønsker jeg alle et godt nytår.

GUD BEVARE DANMARK

Tags

Kongehuset, Nytårstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dronningens-nytaarstale-1992>